

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4197

гр. София, 27.08.2014 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в закрито заседание на 27.08.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

като разгледа дело номер **2552** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 251 ГПК във вр. с чл. 144 АПК.

Образувано е по молба на Инициативен комитет за произвеждане на местен референдум за Морската градина и крайбрежната зона на [населено място] чрез подписка, чрез председателя му – Ю. А. Ч. за тълкуване на Решение №3434/21.05.2014 г. на Административен съд-София град, постановено по настоящото дело.

Молителят твърди, че в изпълнение на влязлото в сила решение ответникът съставил протокол от 04.07.2014 г., в който било вписано, че общият брой гражданите с избирателни права, които имат постоянен адрес на територията на [община] към 30.04.2013 г. е 303 706. Този общ брой на гражданите с избирателни права се разминавал значително с общия брой на гражданите с избирателни права да избират общински съветници и кметове и да гласуват на местен референдум. Изискването на чл.4, ал.2 от ЗПУГДВМС и в ИК към тези два вида гласоподаватели съвпадало, като и в двата случая се изисквала 6-месечна уседналост. С оглед на това се иска съдът да изтълкува дали израза в диспозитива на решението „гражданите с избирателни права, които имат постоянен адрес на територията на [община] към 30.04.2013 г.“, във връзка с препратката от чл.29, ал.2 към чл.27, ал.1, т.3 и ал.2 от ЗПУГДВМС, където в ал.1, т.3 изразът „гражданите с избирателни права, които имат постоянен адрес на територията на съответната община“ се отнасял за общия брой на тези граждани при определянето на 1/20 от него, а в ал.2 изразът „гражданите с избирателни права в съответната община“ се отнасял за общия брой на тези граждани при определянето на 1/10 от него.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, с писмения отговор по чл.251, ал.3 от ГПК, вр.чл.144 АПК, постъпил по делото на 25.08.2014 г., излага, че броят на лицата с избирателни права е определен съгласно чл.4, ал.2 от ЗПУГДВМС, във връзка с чл.42, ал.1 от Конституцията на РБългария /български граждани, навършили 18 години, с изключение на поставените под запрещение и изтърпяващите наказание

лишаване от свобода/, като е отчетено и условието, поставено от съда, същите освен изборителни права да имат и постоянен адрес на територията на [община] към 30.04.2013 г.

Административен съд-София град, II о., 23-ти състав намери молбата за тълкуване за недопустима - подадена е от надлежна страна, но срещу влязъл в сила на 26.06.2014 г. съдебен акт, който е изпълнен-чл.251, ал.2 ГПК, вр.чл.144 АПК.

С решението, чието тълкуване се иска съдът „осъжда, на основание чл.257, ал.2 от АПК, Главна дирекция "Гражданска регистрация и административно обслужване" към Министерството на регионалното развитие да извърши дължимото действие по чл.29, ал.2 от ЗПУГДВМС /в приложимата му редакция-до изм.и доп., бр. 19 от 2014 г. , в сила от 5.03.2014 г./, във връзка с § 23 от ПЗР към Изборния кодекс /ДВ, бр. 19 от 2014 г., в сила от 5.03.2014 г./, като установи и впише в протокола общия брой на гражданите с изборителни права, които имат постоянен адрес на територията на [община] към 30.04.2013 г. , в 7-модневен срок от получаване на съобщението, че решението е влязло в сила.“

Между страните, с оглед на твърденията им, е безспорно, че в изпълнение на влязлото в сила решение ответникът е съставил протокол от 04.07.2014 г., в който е вписал общият брой гражданите с изборителни права, които имат постоянен адрес на територията на [община] към 30.04.2013 г.

Независимо от изложеното, съдът намира за необходимо да посочи, че диспозитивът на съдебното решение не съдържа неяснота относно формираната и изразена воля на съда. У. език е ясен и не предполага повече от един смисъл. А на тълкуване подлежи само и единствено диспозитивът на съдебното решение. Той е този, който притежавайки сила на присъдено нещо, установява какво е действителното правно положение между спорещите страни и ги задължава да се съобразяват с него. Именно диспозитивът на решението, като констатация на съда относно спорното право, прави неговия предмет определен и безспорен. В този смисъл е и нормата на чл. 172, ал. 2 АПК, в която законодателят е определил точно съдържанието на съдебното решение.

Мотивиран така и на основание чл.251, ал.2 ГПК, вр.чл.144 АПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ молбата от 29.07.2014 г. на Инициативен комитет за произвеждане на местен референдум за Морската градина и крайбрежната зона на [населено място] чрез подписка, чрез председателя му – Ю. А. Ч., за тълкуване на Решение №3434/21.05.2014 г. на Административен съд-София град, постановено по адм.дело №2552/2014 г., като недопустима.

Определението, може да бъде обжалвано чрез АС-София град пред Върховен административен съд с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му на страните. Определението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК

СЪДИЯ: